

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРАВОСЛАВНИ

ПРАЗНИЦИ

СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ОСТРОШКИ

. 6, 17 - 23, . 24; . 13, 17 - 21, . 335.

У име Оца и Сина и Светога Духа! Богу се помолисмо у овај свети даи празновања светог оца нашег Василија Острошког Чудотворца и у дане кад прослављамо васкрсење Сина Божијега. Та вера у Сина Божијег који је умро ради нас, али и васкрсао Својом Божанском моћи, давала је увек снагу свима светима, светим мученицима, и светим људима и женама и деци, да издрже сва искушења у овоме свету па и смрт, не бојећи се никога и ничега сем Бога и знајући да и смрт за Христа значи живот. Јер Он је рекао: "Ко слуша моју реч и верује Ономе који ме је послао не долази на суд него прелази из смрти у живот".

То су, браћо и сестре, знали и они наши праоци, оци, и сестре и деца који су у Другом

светском рату бацани у оне јаме и у њима умирали. То су знали они у логорима, у Јасеновцу и редом. То су они који су овога рата грађанског, несрећног, а сваки је рат несрећа, разуме се, јер Бог не жели рат ни да људи гину, него зли људи нападају, Каин увек напада, Авел мора да се брани, и, кажем, они су знали и бранили своју слободу, и домове, и своју веру, јер та вера даје и нама снаге да се одржимо на путу Божијем. Никада не смемо заборавити да вера православна значи не само науку којом се сваког часа живи и влада и поступа.

Свети Василије је такође живео у тешко време турског ропства, али је одржао и љубав према Богу и љубав према ближњима, према пастви својој, подневши најразличитије муке и тешкоће, и на тај начин Бог га

email: manastirmaine@gmail.com
интернет презентација: podmaine.weebly.com

је прославио јер је и он Бога убеђење.

прославио. Зато га и ми данас прослављамо као онога кога је Бог прославио. Уједно га прослављамо молитвом да помогне нама у ова времена да се одржимо онако како ваља и

Нека Господ, и Његов и наш, свети Василије и свети Сава и сви свети из рода нашега помогну нам да се одржимо онако као што доликује, кажем, потомцима таквих предака. Не

Неки старац кога су питали шта је то смирење, одговорио је: „Смирење је велико и божанско дело. А пут ка смирењу је да човек на себе узме бреме телесних напора, да сматра себе грешником и да увиђа да је гори од свих“. Брат је упитао: „Шта значи бити гори од свих?“ Старац је одговорио: „То значи не обраћати пажњу на грехе ближњих, гледати непрестано на своје грехе и непрекидно се молити Богу“.

Свети Игњатије (Брјанчанинов)

требује као православни Срби, православни хришћани. Јер, кажем, он зна муку и невољу ропства и тешкоћа ратних, пред Богом је велики да Га умоли да нам помогне. Но, понављај и себи и вама, браћо и сестре, Бог је увек испред нас, иза нас и са сваке стране, и готов да нам помогне; ако и ми будемо њега слушали и Он ће нас послушати. Никада не смемо то заборавити нити се угледати на злочинце, који сматрају да могу злочином учинити добро своме народу или својој породици и својој вери. То могу да мисле и да раде други, али ми православни хришћани, православни Срби то чинити не смемо. Бранити се треба од зла, од злочинаца, али бранити се онако како доликује православним Србима, са чојством и јунаштвом, што је наш народ кроз уста војводе изнео као веру своју и своје

поводити се за злочинцима и за оним што је зло! "Не завиди грешнику!", каже се у Светом Писму (Пс. 37, 1; Прич. 24, 19) јер нам ваља изаћи на Суд Божији, пред којим се злочином неће моћи нико оправдати, нити неистином, ни неправдом, него само истином, јер је Бог Истина, само правдом јер је Бог Правда, само свим оним што је свето и честито, јер свака светост и честитост од Бога долазе.

Свети оче наш Василије Острошки, теби се молимо, погледај на нас далеке своје потомке духовне, подржи нас у ова несрећна и тешка времена да будемо и останемо народ Божији, и сада и свагда! Амин. Бог вас благословио!

12. мај 1997.

архимандрит Лазар (Анбашидзе)
РАСПАЛИ НЕСРЕЋУ

Сваки хришћанин данас, сваки монах, је као усред пламена, као вавилонски младићи у пећи и само чудо Божије чува оне који траже спасење и вероватно само уз помоћ анђеоске заштите се верујући чува од тога да не буде претворен у прах у овом седмоструко распаљеном пламену. Овде се пре свега код сваког одвија своја усамљена борба, рвање с непријатељима – спољашњим и унутрашњим. Већ скоро нигде се не иде у бој у редовима, чврсто стојећи раме уз раме с извученим копљима и исуканим мачевима, него се свако «рве» у појединачном боју с саблазном који га окружује покушавајући да се ишчупа из чврстог загрљаја који га гуши. Већ се скоро сваки верник пробија – ко како уме – кроз бодљикаво шибље у беспућу, често и без стазе, нагађајући, често «за свој страх и ризик», кроз јаруге, ивицом провалије. А наставници? И наставници су исто тако углавном у суровом двобоју, са свих страна су оплетени суровим саблазнима, које се у душу увлаче као покварене змије, једва-једвице се бране од непрестане најезде зла. Наставници већ углавном само указују на заједнички смер пута и слабом, изнемоглим гласовима покушавају да одрже дух бодрости, да позову на наставак борбе, макар да упозоре на основне опасности. Даље – опет свако на себи самом спознаје сву поквареност духовног рата.

Људи се очигледно не спаса-

вају по плану који је писан и исцртан по линијама, не иду утабаним стазама, чак не ни следећи мудре, разумне прорачуне и сопствену бистрину, већ само чудом Божјим, само жалосним викањем и очајничким вапајем ка небу – дакле, смиреним признавањем своје потпуне немоћи и ништавила. И није случајно то што никакви наши мудри распореди живота и манастирска правила јасно расписана по таблицама не издржавају дуго и често се с великом буком руше, претварају у гомиле рушевина. Правила су неопходна, али и у њима наше гордо срце које се узда у себе понекад тражи лажан ослонац, и у овим чиновима и строгим законима је опет наш егоизам и уздање у своју праведност. «Испунили смо», «ишчитали», «све смо распоредили по сатима» - и задовољавамо се као фарисеји, који су почивали на слову закона. Као да се у овој правилности и састоји праведност. И тако је свуда: за нашом церемонијалношћу не следи жива вера, већ успаваност савести. Не желимо да носимо у срцу осећање своје проклетости, зато се најчешће и трудимо. Трудимо се да својој савести плуսнемо у лице овај напиток за спавање наше исправности и пристојности. Светитељ Теофан је учио: «Треба распалити невољу унаоколо». Шта ово значи? То да је с нама све лоше, све је рђаво, гинемо, горимо – спаси, Господе! Помози! Погибох! Ништа не могу, све

моје сопствено је лаж, обмана, прелест! Ти, само Ти можеш да ме спасиш! Нема у мени ничег доброг, ни најмањег добра, ни капи-капљице добра нема у мени...

И овај пут је сад исти – и за миране и за оне који живе у манастиру. Пут води кроз дубоку спознају својих немоћи, и овај пут се не уклапа у рачунице и

предвиђене планове. Сваког дана човек треба да буде спреман да изгуби све за шта је мислио да наводно има и да почне да скупља од почетка, да би на крају остао без ичега, ништ! Али само у овој ништости се и може очекивати богатство. Чудан пут!

Свет сада доживљава моралну кризу. Ако је религија раније била прогоњена споља сада је она прогоњена изнутра. Прети јој опасност да се претвори у некакве историјске традиције без духовног садржаја, да постане нешто као национална етикета; уместо духовности се притом потура окултна мистика која је сједињена са крајњом моралном распуштеношћу. Окултизам и разврат чине трулом саму душу народа и ово унутрашње одступање од Бога у историјском смислу осуђује људе на страдања и катастрофе, које не могу да спрече никакве "познате" структуре. И овде поново налазимо објашњење за оно што се дешава у Светом Писму. У библијској књизи "Бројеви" се описује запањујући случај када је окултиста Старог Завета моавитски цар Валак, будући уплашен победама Израиља позвао окултисту и мага Валаама и молио га да прокуне Израиљце како би Дух Божји одступио од њих. Три пута је Валаам покушавао да прокуне Израиљ, али га је уместо тога и поред своје

воље три пута благословио. Валак је негодовао. Тада је Валаам, да не би изгубио дарове које му је Валак обећао, дао савет да се Израиљ разврати преко моавитских жена, да га оне натерају да падне у блуд и служење идолима - тада ће Бог отићи од њега. Савет је био прихваћен и испуњен. Грехом ослабљени Израиљ је био подвргнут страшним искушењима; пророци и судије су покушавали да искорене разврат суровим мерама како Израиљци не би коначно пропали. Нешто слично се у наше дане дешава са православним народима. Неко жели да их разврати гордошћу, блудом и магијом да би постали беспомоћни пред непријатељима. У Библији можемо да видимо како су пророци, обраћајући се народу за време тешких историјских искушења говорили да узрок његових недаћа нису снага и суровост непријатеља, него сопствени греси и позивали људе на покајање. Искрено покајање представља нове односе човека и народа са Богом, то је почетак нове историје.

(-

)